

„Hol volt hol nem volt”, így kezdem én is,
Mert a meseszellem így ismeri fel Bénit.
Történetem, melyben regélek őróla,
Igaz volt, akár egy jó móka.
Szóval, Béni, báránfelhő; gyerekkorát éli,
Bodros bundájáért mindenki igazinak véli.
Pedig ő egy felhő, virgonc, jó kedélyű,
Megmártózik az ég tengerén, majd belemerül.
Keresi a Nap, fényes sugarával,
Jobbra néz, balra néz, sehol nem találja.
A többi felhő is keresi, kutatja,
Formálódnak, alakjukat változtatva.
Béni csak lapul a templom tornya mögött,
Ki-kikandikál kereken –körül.
Szíve úgy kolompol akár egy csengő,
Arra lesz figyelmes, hogy árnyéka megnő.
„Közeledik a Nap!” Talán észre vette?!
Szorongva lapul, hátát a toronynak feszítve.
Minden idegszála pattanásig kattan,
Mígnem egyszer csak megkondult a harang.
Akkorát ugrott, akár egy béka,
Ijedtébe előbújt belőle a hangja:
„-Jaj! Ki tette ezt?”, fordult jobbra, balra,
Hirtelen szembe találta magát a toronyablakkal.
Az meg rámosolygott fekete szemével,
S harangszó dallamát tovább énekelte.
Szégyenkezve, kicsit elpirult Béni,
Arra gondolt: sebaj, becsületét még megvédi!

Kitalálja hogyan, s bosszút áll e végett,
Pedig szegény templom-harang, csak tette, amit kellett.
Nosza több se kellett a kereső társaknak,
Úgy nevettek, majdnem megpukkadtak.
Dülöngélve egymásnak estek,
S összeolvadtak a nagy egyetértésben.
Béni előkapta duzzogó álarcát,
Aztán haragosan jól felfújta magát.
Olyan most lentről, mint egy hullámszó rája,
De jobb, ha nem mész ki és nem tekintesz rája!

Hátat fordítva mindenkinek, elindult előre,
Szellő barátja a haladásban segítette.
Ő nem nevetett, mert sajnálta Béni,
Barátja lévén megértette, s kérdi:
„-Látod azt a fehér foltot ott lent a földön?
Olyan, mint te, csak igazi bundája van szőrből.”
Homlokráncolással lenéz a kiscselő,
Mustrálgatja mását; tetszik odafentről.
Mély nyugalom árad hasonmásából.
Ki mit sem sejtve legelész a nyájban.
A zöld füvecskés mezőt kedveli igazán,
Ahol, ha jól lakott, bármit kitalál:
Szaladhat, játszhat, ugráncolhat bátran,
Báránycselső rajta csak jót mosolyognak.
Ő a legvidámabb az egész réten,
Bár most nyugalommal eszegélget.

Nem is sejti, hogy fentről valaki bámulja,
Szemét az erős fénytől kicsit összehúzza.
Ahogy tépegeti a zsenge fűszálakat,
Árnyék állja útját hullámozó vonallal.
Szeme tágra nyílik, fejét felemeli,
Furcsállja a formát, át szeretné lépni.
Ahogy ugrik egyet ki a fényességre,
Az árnyék se rest, utána hoppan!
Frici, a báránunk, elképedve nézi,
Mi a csoda történt? Valaki cikizi?
Ugrik még egyet, jó nagyot előre,
De az árnyék is odakúszik, nem marad mögötte.
Megáll. Töpreng Frici a rét közepén:
„-Talán ha jobbra lépek, elkerülhetném.
Vagy inkább balra? Vagy forduljak hátra?
Ha előre szaladnék biztos megtalálna!”
Báránunk, amíg így gondolkodik éppen,
Béni, a felhő, mosolyogva kacsint a szellőnek.
Tetszik a játék, és pajkos báránytársa,
Már el is felejtette a bosszúját, Hála!
Várta, mit talál ki a földön a barátja,
Aki ismét úgy tett, mintha fűvet rázna.
Közben pedig a hullámos körvonalat nézte,
Mely a földön nagy ívben körülvette.
„-Hasonlít énrám! Csak jóval kövérebb!
De ha nagy leszek, én is ilyen leszek!”
Azzal Frici számolni kezdett magába:
Jobbra akart lépni tizenháromra.

Már a felénél tartott, amikor felnézett,
Az égen egy báránfelhő neki integetett.
Behunyta a szemét, s újra kinyitotta.
Azt hitte, hogy a nap csak elvakította.
Pedig jól látta, Béni integetett,
Azt szerette volna, ha összeismerkednek.
Frici megijedt, elkezdett szaladni,
Tervéhez híven, jobbra-balra ugrani.
Béni se volt rest, követte szorosán,
Fél lépéssel hátrább leutánozta.
Így kergették egymást egy darabig,
Míg Frici elfáradt és megállt pihenni.
A levegőt, ahogy szaporán vette,
Fel-felletesz az égre, a báránfelhőre.
Az visszamosolygott rá szintén kifulladásra,
Pedig a szellő segített rajta.
Ahogy álltak, farkaszemet néztek.
No, de a báránok a farkastól félnek?
Igen ám, csak hogy játék közben,
Ilyesmi nem jut a báránok eszébe!
Kipihenve jól magukat összekacsintottak,
S indultak ismét a játéknak rugaszkodva.
Most már játszótársként barátok lettek,
Kicsit távol ugyan, de egyet értettek.

Frici, Béni a mókában észre sem vette,
Hogy egy fekete felhő közeleg délen.
Göndörségük a naptól csak úgy gurgulázott,

A kék-zöld teret belepte vidámságuk.
A szellő, a rét, az összes többi felhő,
Őket nézte, ügyet sem vetve, hogy közeleg az eső.
A pajkos bárány és báránfelhő
Elkápráztatta fenn, lenn a sok nézőt.
Pedig jó lett volna, ha odafigyelnek,
Mert a fekete viharok ez sehog sem tetszett!
Jött nagy dirrel-dúrral, elárasztva az eget,
Sötét szürkésege a napot is bekebelezte.
Ezt vette észre elsőnek a szarka,
„Kár-kár”, kár volna a nagy riadalomnak.
Repült eszeveszett szárnycsattogással,
„-Figyelem! Figyelem! Nézzetek hátra!”
Szegény szarka hiába kiabált,
Mindenki legyintett: ”-Ez nála megszokás!”
„-Károg össze-vissza!”, tartották róla,
Pedig most az egyszer rá hallgathattak volna!

A fényes vidámság egyszerre oda lett.
A megtorpant felhők közé bebújt a félelem.
Megállt a szellő is a felhőkkel együtt,
Megfordult Béni is, Frici összerezdült.
Dühös sebességgel közeledett a vihar,
Kitárt karjaival mindent betakart.
Sötét szemeivel kereste Bénit:
-majd ő megtanítja, hogyan kell itt élni!
A szellő volt az első, aki észbe kapott,
Oda sűgött halkán barátjának pár szót:

„-Rohanj, ha mondom! Háromra indulj!
Mi majd, ahogy tudjuk, feltartóztatjuk.”
Igen ám, csak hogy a szellő nem számított arra,
Hogy az édesanyja is jön a viharral.
Szél anyó, ahogy meglátta kisleányát legelőn,
Odaszaladt hozzá, rátekintett kérdően.
„-Anyá én ezt meg tudom magyarázni!
Béni a barátom, mindig velem játszik.
Most akadt éppen egy földi barátunk,
Frici a neve, együtt szórakoztunk!
Segítség, kérek, hogy elbújhassanak,
A vihar elöl kámforrá váljanak.

Szél anyó csak nézte, hallgatta fiát,
Szemével megkereste barátját, a bárányleányt.
Frici félelemmel teli tekintettel állta
Szúrós pillantását barátja anyjának.
Aki végül elmosolyodott,
Megesett a szíve a reszkető állaton.
Rámutatott félig a báránylegényre:
„-Ő az, akit a vihar keres erősen!”
„-Hát akkor jó volna, ha Béninek segítenél,
ő is a barátom; igen megköszönném!

Sok idő nem maradt latolgatásra,
Dönteni kellett gyorsan a szél-mamának.
Háttal a viharnek kacsintott egyet,

Karjait felemelte, mintha veszekedne.
Odatódult mind a rengeteg felhő,
Megvédeni Béni s barátját, a szellőt.
Nem értették, miért fintorog a két szidott,
Egyre csak közeledtek, nem sejtve a titkot.
Szél anya és szellő nekirugaszkodtak,
Forgó mozdulattal előre szaladtak.
Béni megkövülten állt s bámulta őket,
Felhőtársai, pedig gyorsan odaértek.
Körkörös mozdulattal körbe tekeredtek,
Volt s nincs báránfelhő, kinek Béni volt a neve!

Frici lentről csak nézte az egybeolvadást,
Nem volt mit tennie, sajnálta barátját.
Reménykedett ugyan, hogy még látni fogja,
A szélviharra haragudott okkal!

Történetemnek azt hiszem a végére értem,
De egy titkot még gyorsan elmesélek nektek:
Frici, a báránunk most is ugrándozik,
Szellő barátjával sokat kergetőzik.
Béni a felhőcske, más formát öltött,
Mosolyogva nézi társait a földön.
Kicsit sajnálja a velük történeteket,
S várja a napot, mikor újból báránfelhő lehet.